

Boşanmanın Davası Olur mu?



Evlilik hayatı, kadın ve erkeğin gönüllü katılımıyla başlayan bir süreçtir. Evlenebilme yaşının 18'e çıkarılmasıyla ebeveyn onayının gereği de kalmamıştır. İslam'da ve önceki dinlerde, kadınların evlendirilmesinde şayet dul değillerse, velisi olan aile büyüklerinin rızası mutlaka aranır. Medeni kanunda ebeveynin onay şartı kaldırılmıştır. Ne yaptığını bilen, kararının ve sonuçlarının farkında olan 15 yaşını doldurmuş kişiler, kendi rızalarıyla istedikleri kişiyle cinsi münasebette bulunabilirler. (Akli melekeleri yetersiz kişilerde ebeveynin şikayet hakkı mahfuzdur.) Ancak, resmen evlenebilmeleri için hakim kararı veya doktor raporuyla en az 17 yaşını doldurmaları gerekir.

Evliliği erkek teklif eder, kadın kabul eder. Buna icap-kabul döngüsü denilir. Dini nikah, icap-kabulün mehir şartıyla beraber, en az 2 erkek veya 1 erkek 2 kadın şahidin huzurunda yapılmasıdır. Resmi nikahta ise, tarafların yaş ve asgari sağlık şartlarını taşımaları, bekar olmaları, kadın veya erkek 2 şahidin huzurunda, kamu yetkilisinin evlilikle ilgili sorularına özgür kararlarıyla olumlu cevap vermeleri yeterlidir.

Medeni kanun açısından, kadın ve erkeğin birlikte olmaları ve çocuk yapmaları için resmi nikah şartı yoktur! Zina yasak değildir. Kimin kimlerle birlikte veya ayrı ayrı yaşadığı önemli

değildir. Sadece umuma açık yerlerde olması beklenen, genel toplum ve ahlaki davranışlarına biraz dikkat etmeleridir. Yani, evlilik aslında dini bir kurumdur. Evlilikle ilgili hukukun temel kaynağı da din ve dine dayalı kültürel geçmiştir.

Batı toplumlarında baskın din olan Hristiyanlık açısından, evlenme ve boşanma şartları İslam'dan çok farklıdır. Katolik inancında boşanma neredeyse imkansız derecesinde zor ve yasaklanan bir taleptir. İslam dininde boşanma çok daha kolay olmakla beraber, Hz. Muhammed a.s. tarafından *"Yüce Allah'a en sevimsiz gelen meşru işlerden biri, boşanmadır."* (Ebu Davud) denilecek kadar istenmeyen ve kaçınılması şiddetle tavsiye edilen bir durumdur.

[Diyanet İşleri Başkanlığı İlmihalinden](#) de görüleceği üzere, İslam'da "talak" yani boşama hakkı erkeğe verilmiştir. Boşanma kararı alan erkeğin, mehir ve iddet nafakası gibi şartlarını da sağlaması gerekir. Evliliğin bir oyuna çevrilmemesi için, 3 talakla boşanmış çiftlerin hemen tekrar evlenmeleri yasaklanmıştır. Boşanan kadına, başka bir erkekle hilesiz meşru evlilik yapmadıkça eski kocasıyla tekrar evlenmesi haram kılınmıştır. Erkeği boşanmaya razı etmek isteyen kadının, boşanma tazminatı vermesi gibi özel anlaşmalar dışında, kadının talebiyle mahkeme/kadı tarafından sınırlı şartlarda olabilecek boşanmalara "kazai boşanma" denilir.

Kazai boşanma şartları:

1. Hastalık ve kusur: Erkeğin cinsel hastalık ve kusurlarının, delilik ve cüzzam gibi hastalıklarının dahi geçerli boşanma nedeni sayılabilmesi için, kadının evlenmeden önce bunlardan haberinin olmama şartı aranır.
2. Kocanın nafakayı temin etmemesi: Özetle nafakayı temin etmek erkeğin görevidir. Eğer imkanı olduğu halde sağlamıyorsa mahkeme tarafından buna zorlanır. İmkani olmadığı için kadının geçimini sağlayamıyorsa, Kur'anı Kerim'de "zarar vererek kadınları tutmak" (el-Bakara 2/231) yasağına uyulmadığı için boşanma talebi kabul edilebilir.
3. Terk ve Gaiplik: Erkeğin ölü veya diri olduğunun bilinmediği, yaşadığı bilinse de evini uzun süredir terk ettiği ve gelmediği durumlarda, ehli sünnet mezhepler arasında görüş farklılıkları olmakla birlikte, özetle 6 aydan 4 yıla kadar geçen süreleri dikkate alarak gıyabında boşanma talebinde bulunulabilir.

Nikahın devlet tarafından tescil edilmesi, esasen dini nikahla ve geleneklerle kadına ve erkeğe yüklenen görevlerin kayıtlanması ve gerekli işlemlerde dikkate almak üzere

saklanması içindir. Soy-nesep takibinin yapılması, aile temelli varlıkların yönetilmesi ve miras hukukunun işletilmesi, devlete ve topluma karşı ilişkilerin düzenlenmesi için buna gerek görülmüştür.

Dini temele dayanan ailevi hak ve sorumlulukların, zamanla dinden bağımsız yön ve esaslarda düzenlenmesi sosyo-kültürel çatışma alanlarını doğurmuştur. Kanunlarını ithal ederek içselleştirmeye çalıştığımız Avrupa ülkelerinin temel dini inancı Hristiyanlık olduğundan, nikah ve boşanma mevzuatı da Hristiyanlık inancının gölgesinde toplanmıştır.

Ekseriyeti Müslüman olan ahalinin, kendi değerler sistemine göre evlenip boşanabilme yolunun, tıpkı İngiltere’de olduğu gibi dini özgürlükler kapsamında açılması gereklidir.

Tüm bu giriş ve açıklamaların nihai cümlesi olarak; erkeğin teklifi, kadının rızasıyla başlayan evlilik hayatının, yine erkeğin teklifi ile sonlanabilmesine imkan verilmeli ve evliliği içinden çıkılmaz bir tuzağa dönüştüren yıkıcı yaklaşımdan vazgeçilmelidir. Boşanma beyanı nüfus müdürlüğüne dilekçe ile alınmalıdır. Boşanma kararı alan her çiftin elbette anlayamadığı konular da olacaktır. Mahkemelerin, boşanma dışında kalan çekişme konularında rol oynaması, ağır hastalık, ispatlanabilen maddi yetersizlik ve uzun süren ayrılık halleri dışında, karı-koca ilişkisinde abartılmış yetki kullanmaları önlenmelidir.

Bu yönde bir düzenleme yapılmadığı takdirde, felaket örneklerini her geçen gün artarak gördüğümüz evlilik ve boşanma vakaları yüzünden, toplumda aile kurumundan uzaklaşma ve kayıt dışı resmi nikahsız evliliklerde tercih patlaması yaşanacaktır. Zaten sosyal mecralara bakıldığında “*sakin evlenmeyin*” başlıklı uyarı kampanyalarının giderek fazlalaştığı da görülecektir.

Devletin ve mahkemelerin boşama hakkını tekrar erkeğe iade etmesi, kadınları kaderine terk etmek değildir. Bilakis kadınların meşru haklarının takibi ve kaydı için tarafsız hakem rolü bunu gerektirir.

Anayasamızda laiklik hükmü değişmez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddeler arasında gösterilirken, evlilik ve boşanma hukukunda tamamen Hristiyan inancının esas alınması, en başta laikliğe aykırı bir çelişkidir. Buna benzer sorunların en kısa sürede giderilmesi talebimiz ve dileğimizdir.

KALDI

KALDI

**Ellisine merdiven dayayınca yaşıım,
Gençliğim tükendi, kuru hevesim kaldı.
Tarak işlemezdi kıvırcıktı hep başım,
Ortası pist gibi açılmış kafam kaldı.**

**Durumum iyiyken pek çoktu arkadaşım,
Darlığa düşünce, sayılı dostum kaldı.
Çok şeye yetiyorken, mütevazı maaşım,
Zam yağmurlarıyla, sadaka gibi az kaldı.**

**Nefsime uyarken şeytan oldu yoldaşım,
Lezzeti uçtu, pişmanlık gözyaşım kaldı.
Bazen sanki unuttum, melekler sırdaşım,
Hesabından korktuğum günahlarım kaldı.**

**Dünya imtihan yeri, şükür anlamışım,
Ukbaya yanımda, birazcık umut kaldı.
Kendimi gereksiz yorup hırpalamışım,
Dikkat edeceğim, belirsiz vaktim kaldı.**

**Ercan Özçelik
11 Mart 2022**

Ellisine merdiven dayayınca yaşıım,
Gençliğim tükendi, kuru hevesim kaldı.
Tarak işlemezdi kıvırcıktı hep başım,
Ortası pist gibi açılmış kafam kaldı.

Durumum iyiyken pek çoktu arkadaşım,
Darlığa düşünce, sayılı dostum kaldı.

Çok şeye yetiyorken, mütevazî maaşım,
Zam yağmurlarıyla, sadaka gibi az kaldı.

Nefsime uyarken şeytan oldu yoldaşım,
Lezzeti uçtu, pişmanlık gözyaşım kaldı.
Bazen sanki unuttum, melekler sırdaşım,
Hesabından korktuğum günahlarım kaldı.

Dünya imtihan yeri, şükür anlamışım,
Ukbaya yanımda, birazcık umut kaldı.
Kendimi gereksiz yorup hırpalamışım,
Dikkat edeceğim, belirsiz vaktim kaldı.

Ercan Özçelik

11 Mart 2022

Kadın-Erkek İlişkisinde Şiddetin Temelleri



İnsanlığın başlangıcından beri; kadın ve erkek arasındaki cinsel çekim, karşılıklı istek ve ihtiyaçlar, fiziksel farklılıklar ve duygusal zıtlıklardan oluşan renkli atmosfer nedeniyle, sürekli

bir dalgalanma söz konusudur. Kadının varlığı, erkek için karşı konulamaz bir cazibe alanı; erkeğin sağladığı imkan ve avantajlar ise kadın için kolayca vazgeçilemez istek ve ihtiyaçlar karmasıdır.

Erkeğin doğası gereği her zaman mücadeleye hazır olması, biriken enerjisini düzenli aralıklarla harcama eğilimi, görev ve sorumluluklarının yüklediği stres sonucu öfke nöbetlerine kapılma kolaylığı, vatani ve ailesi gibi sevdiklerini korumak uğruna, gözünü kırpmadan canını feda edebilecek kadar yüksek bağlılığı ve cesareti de bir gerçektir.

Şiddet olayını, sadece kadın-erkek cinsleri arasında değerlendirmek eksik ve yanıltıcı olur. Bütün insanların kendi çapında hemcinslerine ve karşı cinse, hatta hayvan ve bitki gibi diğer canlılara şiddet uygulama potansiyeli vardır. İnsan grupları arasında, kendi akranlarına ve diğerlerine şiddet uygulama sıklığı ve yaygınlığı en yüksek görülen kısmı, yetişkin erkeklerdir. Yetişkin erkeklerin; diğer yetişkin erkeklere, kadınlara, yaşlılara, çocuklara, engellilere, hayvanlara ve bitkilere şiddet uygulama yoğunluğu genel anlamda hepsinden daha fazla olmaktadır.

Fiziksel güç dengesizliği:

Yetişkin erkekler dışındakilerin de kendi aralarında veya diğerlerine karşı şiddet olaylarının faili olabildiğini görüyoruz. Mesela, küçük çocuklara yönelik şiddet ve cinayet eylemlerini en çok kadınların yaptığını, adli kayıtlar gösteriyor. Buradan da anlaşılacağı üzere, şiddetin ortaya çıkmasında temel şartlardan birisi muhatabına karşı fiziksel üstünlük ve baş edebilme kolaylığıdır. Yetişkin erkeklerin, genel anlamda her kesime karşı güçlü ve baskın olabilme imkanı vardır. Kadınların, kolayca başa çıkabilecekleri çocuklara karşı doğrudan fiziksel güç kullanabildiğini, fiziksel açıdan zorlanacağı yetişkin erkeklere karşı ise, daha planlı ve sinsi yöntemlere başvurarak şiddet eylemini gerçekleştirdiğini yaşamış olaylardan biliyoruz.

Biraz tebessüm için burada bir fıkra paylaşalım: Adamın birisi, gün geçtikçe ağırlaşan bir hastalığa yakalanarak yatağa düşmüş. Karısı da her gün hizmetini güzelce ederek ihtiyaçlarını gideriyor ve bakımını yapıyormuş. Karısının bu vefakar ve cefakar tavrından çok etkilenen adam dayanamayıp -Hayatım, beni bu en zor ve hasta günlerimde bile yalnız bırakmadın ve özenle bakmaya devam ettin. Bu yüzden çok mutluyum fakat, sana karşı da büyük bir mahcubiyet içindeyim. Artık sayılı nefesim kaldı, yarına çıkar mıyım bilmem ama sana bir itirafta bulunmak istiyorum. Nefsime uydum ve senin gibi mübarek bir kadını aldattım. Çok

pişmanım, demiş. Karısı da, -Biliyorum! Zaten ben de seni 0 yüzden zehirledim, demiş.

Kadının doğal zayıflığı ve acizliği, erkeğin fiziksel güçlülüğü ve maddi imkanlara sahip olması, tarih boyunca toplumlarda farklı boyutlarda yaşanan sonuçlar doğurmuştur. Savaşlarda ve çatışmalarda can veren erkeklerin dışında, en çok saldırıya maruz kalan ve ganimet muamelesi görerek paylaşılan insanlardır kadınlar. Eski ve ortaçağ Avrupa'sında insan olup olmadığı tartışılan, işkenceli ölümlere maruz bırakılan, 1800'lü yılların sonuna kadar pazar yerinde boynundaki iple mal gibi satılabilirdi kadınlar. Cahiliye dönemi Arap toplumunda kız doğduğu için utanılan, terk edilen veya diri diri toprağa gömülen değersiz insanlardı kadınlar.

Erkeklerin bencilliği:

Kadın-erkek ilişkilerindeki sorunlar; her topluma, zamana, dine ve kültüre göre değişen içerik ve derinlikler gösterir. Yazıyı uzatmamak adına, doğrudan ülke insanımıza ve dinimize yönelik tespitlerime gelmek istiyorum.

Evet, İslam'ın gelişi ile birlikte, insanlığa dair bütün değerler en mükemmel tanımına kavuşmuş ve bir sistem düzeni içinde taşlar yerine konmuştur. Kadın ve erkeğin birbirlerine karşı hak ve sorumlulukları çizilmiş, aile düzeni içinde yönetim yapısı kurulmuş, kadına ve erkeğe yaratılış özelliklerine uygun roller verilmiştir. CEDAW Sözleşmesi ile resmileşen Toplumsal Cinsiyet Eşitliği (TCE) akımının en büyük hedeflerinden birisi de bu rol dağılımını yok etmektir.

Müslüman erkekler, "kavvam" sıfatıyla kendilerine verilen aile yönetim yetkilerinin sınırlarını zaman içinde aşarak, emanetçisi oldukları kadınlara karşı, adeta mazlum köle- zalim efendi çizgisine giden sapmalar da gösterebilmiştir.

Nikah akdi ile, bedenini ve hizmetlerini kocasına gönüllü olarak adayın kadınların bazıları, zalim ve egoist adamların elinde çile çeker olmuştur. Hanımlarından, adeta bir peygamber zevcesi sadakati ve hizmeti bekleyen, bütün nimetlerinden sınırsız yararlanmayı doğal hakkı gören bazı erkekler; nedense kendileri de Hz. Muhammed a.s. gibi sevgili ve şefkatli olmayı, hanımlarının ihtiyaçlarını karşılamayı, İslam'ın meşru gördüğü haklarını kullandırmayı unutmuşlardır!

Erkeklerin bencilliğini besleyen ve cehaletini körükleyen temel unsurlar: Yetersiz niteliklerde olduğu için eğitim ve terbiyeleri faydasız kalan ebeveynler, yakın aile ve akraba çevresindeki

sorunlar ve kötü örnekler, dini ve kültürel değerleri aktarmaktan uzak ateist ve materyalist felsefeli Milli Eğitim müfredatı, güzel ahlakla işlenmiş eğitimleri vermekte yetersiz kalan öğretmenler, tüket-şehvet-şiddet sarmalında dolaşan yıkıcı ve bozguncu TV-Dizi, Sinema yapımları ve internet yayınları, caydırma ve ıslah etme özelliğini çoktan kaybetmiş, kendisine güven kalmamış çarpık adalet sistemidir.

Kul ve insan olarak haddini aşan, yönetimi altındaki kadın ve çocuklara zulmeden, dinde ve esas kültürde olmayan hak ve yasaklamaları kendisine mubah gören, egoist ve hastalıklı ruhsal sorunlarını aile çevresine yansıtan bazı erkekler yüzünden, toplumun huzuru kaçtığı gibi, bugünlerde herkesin şikayetçi olduğu feminist örgütlerin kullanıp genele mal ederek istismar ettikleri kötü vaka örneklerini çıkarmıştır.

Aile düzenini bozan, dini ve kültürel değerlerimize aykırı feminist yasaların çıkarılmasına sebep olanlar da, sayıları çok fazla olmasa da bu kendini bilmez zalim ve cahil erkekler grubudur. Kamu yönetimi ve feminist odaklar, bu zalimlerin yetiştiği kaynakları kurutmak, eğitim ve aile ortamını güçlendirerek iyileştirmek, sorunlu bireyleri zamanında tespit ederek evlilik öncesinde tedbir almak yerine, toptan bütün erkekleri baştan zalim ve suçlu gören çarpık ve hukuksuz bir anlayışla kanunlar çıkarıp, gittikçe artan aile facialarına neden olmuştur. Türk Ceza Kanunu ve 6284 sayılı yasa maddeleri, iftiracı kötü niyetli kadınların elinde birer silaha dönüşmüş, binlerce masum insanın hayatı sönmüştür.

Toplumun yapısında ve kadınların statüsünde yaşanan değişimler:

Türkiye’de yaşayan nüfusun il ve ilçe merkezlerinde yığılma oranı, 2021 verilerine göre %93,2’ye fırlamış! Kırsal alanlarda yaşayan yalnızca %6,8’lik bir kısım kalmış. Bu değişim her şeyi olduğu gibi, aile ve kadın-erkek ilişkilerini de kökünden sarsıyor. Çünkü kırsal alanda yaşanan hayat şartları ve kadın-erkek görevleri, şehirlerde sürdürülemez hale geliyor.

Anadolu ve Trakya kırsalında yaşayan kadınlara sadece ev hanımı demek büyük bir hata ve haksızlık olurdu. Çünkü, her kadının evindeki standart iş ve görevleri dışında devam eden tarla, bahçe, bağ ve hayvancılık işleri de oluyordu. Kadınlar, ailenin mal ve mülklerini işlemede erkekleri ile omuz omuza çalışıyor ve gün boyu meşgul kalıyordu. Bu meşgaleler sırasında kadınların da üretme, kendini gerekli ve değerli hissetme, akranlarıyla sosyalleşme, kocalarıyla birlikte mücadele ederek huzur ve mutluluk duyma gibi kazanımları oluyordu. Kırsal şartlarda da yaşanabilen eziyetler olmakla birlikte, genel manzara bu şekildeydi.

Şehirlere gelen nüfusun çalıştığı alanlar sanayi ve hizmet sektöründe merkezîleşti. Kentsel alanda öncelikle erkeklerin çalışması ve düzenli gelir sağlayarak aile geçimini üstlenmesi yaşandı. Kent ortamında çocukların cinsiyet farkı gözetilmeksizin eğitim imkanlarına daha kolay ulaşması nedeniyle, kız çocuklarında okullaşma oranı yükseldi. Eğitim odaklı mesleklerde kadın erkek oranları değişmeye başladı.

Kırsal bölgelerde kendi içinde dönebilen mütevazı aile bütçeleri ve doğal yaşam kaynakları vardı. Kentsel alanda bütün ihtiyaçlar maddi bedelle alınan ticari metalara dönüştüğü için, zamanla sadece erkeklerin çalışarak aile geçimini karşılaması sağlanamaz oldu. Zaten bağ, bahçe, hayvancılık gibi çalışmaları kaybolan ve adeta dört duvar arasına sıkışmış gibi hisseden kadınların da gönüllü olmasıyla, çalışmaya başlayan kadın nüfusunda büyük artışlar meydana geldi. Kadınların lehine seyreden eğitim imkanları ve işveren tercihleri yüzünden erkeklerle yaşanan haksız rekabetin sonucunda sanayinin daha düşük ücretle çalışabilen çok sayıda kadın ve erkek işçi havuzu oluştu. Arz talep dengesinin işçiler aleyhine bozulmasıyla asgari ücrete razı ve çaresiz işçi kaynağını sonuna kadar sömürebilen işletmelerde kar maksimizasyonuna katkı sağlandı.

Şehir hayatında erkeklerle aynı şartlarda okuyan ve çalışan kadınların sayısı arttıkça evlilikle ilgili beklentileri ve aile idaresinde esneklik payları değişti. Erkeğine tabi olmak daha zor geldi. Çünkü kadınlar da erkek gibi çalışıp aile geçimine ortak olmaya başladılar. Ekonomik özgürlük duygusu, kocalarıyla aralarındaki iletişimde rekabet ve isyan duygularını yüceltti. Ekonomik şartlar nedeniyle tek başına aile geçimini sağlamaktan aciz bırakılan erkeklerin saygınlıkları ve otoriteleri sarsıldı.

Şehirli kadınların şiddet algısı ve idaresi değişti. Modern eğitim imkanları artmasına rağmen gerileyen din ve ahlak yaşantısının da etkisiyle, dini sınırlar içinde hanımlık görevini sürdürmek ve kocalarına tabi olmak zor gelmeye başladı. Haklı veya haksız nedenlerle başlayan tartışmaların şiddet olaylarıyla sonuçlanma olasılığı yükseldi. Kanun ve kolluk kuvvetlerinin gerekli-gereksiz her anlaşmazlığa dahil edilmesiyle aile birliğini bozan, geriye dönüşü olmadığı gibi şiddeti arttıran süreçler yaşandı.

Aile birliğine zararlı ve yıkıcı geleneklerin doğması:

Evlilik ve aile kurmaya yönelik kararın alınmasından itibaren, daha ilk teklif aşamasında başlayan aşırı maddiyatçı, gösterişçi ve zorlayıcı kapitalist gelenekler yüzünden şiddetin

temelleri farkında olmadan atılmaktadır. Evlilik teklif ederken armağan edilen yüzükle başlayan ve her aşamasında yüksek maliyetli kalıplar içinde uyulmasına zorlanan harcamaların erkeklere olan maliyeti 150-200 bin TL civarından başlayıp yukarılara doğru anormal rakamlara çıkabilmektedir.

En mütevazı ailelerde bile dünür-çevre baskısıyla girilen borçlar yeni evli çiftlerin kabusuna dönüşmektedir. Evlenirken bu kadar aşırı harcama yapmak zorunda kalan erkeklerin, kadınlara olan bakışı değişmekte, kadınları bir emanet yerine satın alınan bir mal gibi görme, neden oldukları masraf ve borçlar yüzünden gizli öfke beslenmektedir.

Bu kadar masraf ve borç yükü altında huzurlu bir aile hayatı kurmak çok zor olduğundan, her tartışma kavga ve şiddet olaylarına gebe gelmektedir.

Aşırı maddiyatçı gelenekler ve zorlayıcı şartlar yüzünden evlilik tarihleri mümkün mertebe ötelenmekte, normal aile yaşantısı yerine gayri meşru nikahsız birliktelikler daha çok tercih edilmeye başlanmaktadır. Evlilik yaş ortalamasının yükselmesi ve evlenme oranlarının düşmesinde önemli bir neden de bu maddi aşırılıklardır.

Aile düşmanı sözleşme ve yasaların hayatı kuşatması:

Kadın ve erkek ilişkilerini etkileyen yasa ve sözleşmelerin hemen hepsinde bulunan ortak özellikler şunlardır:

- Kadının ve erkeğin toplumsal rollerini belirleyen bütün dini ve kültürel değerleri düşman ve kaldırılması gerekli kötülüklerden saymak.

- Ailenin ve toplumun yönetiminde doğal lider olan erkeklerin bütün manevra alanlarını ve yetkilerini ellerinden alarak fiilen etkisiz elemanlara dönüştürmek. Bütün erkekleri doğuştan sapık ve potansiyel katil gibi görerek baştan suçlu ilan eden dengesiz ve haksız bir hukuk düzeni kurmak. Erkeklere yasaların öngördüğü en ağır tedbir ve hapis cezalarını en kısa zamanda uygulamak. Buna karşın, ezilen ve hor görülen kadınlara insan üstü ilahi bir değer vererek tabulaşan kutsal varlıklara dönüştürmek. Erkekleri cezalandırmak için delil aranmaksızın kadın beyanını yeterli görmek. Kadınlar cinayet bile işlese, bir yolunu bularak makul ve mecbur gösterip en kısa sürede beraatlarını veya tahliyelerini sağlamak.

Türkiye'de en hafif dereceli tartışma veya anlaşmazlık nedeniyle de olsa yolu adliye

koridorlarına düşen erkeklerin neredeyse tamamı, yukarıda açıklanan gerçeklerle yüzleşmek zorundadır!

Diğer erkeklerse henüz hangi denizde ve şartlarda yaşadığını bilmeyen saf balıklar gibidir. Feminist adaletin telli ve dikenli kollarıyla henüz müşerref olmamaları, sorunsuz yaşayan erkeklerin güvende olduklarını göstermez. Bu durum tıpkı her sağlıklı kişinin bir engelli adayı olması gibi belirsiz ve kesinleşebilecek bir ihtimaldir sadece! O yüzden diyoruz ki Türkiye'deki erkeklerin hiç birisinin maddi ve manevi varlığı, onuru ve şerefi güvenlik garantisinde değildir. Bir suçlamaya, bir iftiraya bağlı ince iplikle tutulmuştur.

Tek taraflı çocuk velayeti, bir türlü bitmeyen boşanma davaları, TCK ve 6284 yasasına dayanarak yapılan iftira beyanları, yıllarca süren tedbir nafakaları bitince de ölene kadar ucu bucaksız bağlanan süresiz ve düzenli artan nafaka mahkumiyetleri, masrafları üstlenen taraf erkekler olduğu halde, kadınlarda haksız zenginleşmeye yol açan mal paylaşımı, takıların tek taraflı paylaşımı ve ağır tazminat yüklerinin erkeklere bırakılması, çocuklarıyla yeterli vakit geçirmesine izin verilmediği gibi, EYS (Ebeveyni Yabancılaştırma Sendromu) ile kendilerine karşı kışkırtılmasının çöküntüsünü yaşayan erkekler, adeta şiddete başvurmaları için özel olarak dürtülmekte ve tahrik edilmektedir.

Haksız ve dengesiz kararlarla, kendisini aldatarak rezil rüsva eden eski hanımlarına nafaka ödemeye mahkum edilen, işsiz veya engelli olsa da bu mahkûmiyeti kaldırılmayan, yeni bir yuva kurduğunda karısının ve çocuklarının rızkını artık dini ve resmi bir bağı kalmadığı el olmuş eski karısına vermek zorunda bırakılan erkeğin yaşadığı her gün bir cinnet olayıyla kararma tehlikesindedir.

TMK 364.maddesinde var olan aile yardımı nafakasını işletmeyen adli ve idari makamların, boşandıktan sonra fakirliğe düştüğü söylenen kadınların bakım yükümlülüğünü sadece eski kocalarına yıkmaları resmen sosyal devlet görevinin ve sorumluluğunun savsaklanmasıdır. Kişiler devletten güçlü değildir. Her insanın bir ailesi vardır veya olması beklenir. Dara düşen insanların geçiminde sorumluluk önceliği kanunda olduğu gibi aile üyelerinde, ailesi olmadığında veya yetersiz kaldığında ise devlet üzerindedir. Bu haksız ve dengesiz yaklaşımlar da birer şiddet nedenine dönüşmektedir.

Erkeklerin hanımlarıyla iletişimi ve sevişmeyi bilmeyişi:

Yüce Allah, kadını ve erkeği yaratırken cinsel lezzetler ve ihtiyaçlar konusunda haşa eksik veya gereksiz bir şey bırakmamıştır. Erkeklerin şehvet duygusu yoğun ve baskın ihtiyaç olmakla beraber, kadınların da çok güçlü ve derin cinsel lezzet yaşama donanımları ve kabiliyetleri vardır. Aralarındaki en önemli fark cinsel dürtülerini yönetebilme becerisidir. Erkeklerin talepkârlığı, kadınların kontrol yetenekleri yanlış anlaşılabilir, cinselliğin tek taraflı bir alış-veriş gibi algılanmasına ve yaşanmasına neden olmaktadır.

Cinsellik de tıpkı iletişim gibi en alt seviyeden başlayıp gelişebilen ve öğrenilebilen bir süreçtir. Evlilik içinde cinselliği öğretme ve geliştirme konusunda esas görev erkeğindir. Erkeklerin, kadınlarını tanımaları, mutlu oldukları cinsel davranışları öğrenerek bu yönde saygılı ve özverili davranmaları, kadınların da en az kendileri kadar mutlu olabilecekleri nitelikli, kaliteli ve sağlıklı beraberlikleri yaşatmaları gerekir.

Eğer bir evlilikte cinsellik kadınlar için, sadece erkek istediğinde mecburen katlanılan zorunlu bir görev ve bazen de eziyete dönüşmüş ise, erkek sevişmeyi bilmiyor ve bilmediği için karısına sevdirmeyi de beceremiyor demektir! Savsaklanan ve sırf kocanın hatırı için idareten yapılan sevişmelerden sonra kadınların duygu ve düşüncelerinin olumlu yönde gelişmesi mümkün değildir. Mutlu olmayan kadınların idare esnekliği ile birlikte mutlu etme çabası da azalır. Halbuki kadın ve erkeğin normal hayatta karşılayamadığı tek meşru ihtiyacı cinselliktir. Cinselliğin hayal kırıklığına dönüştüğü evliliklerin uzun sürmesi beklenemez.

Müslüman erkekler açısından, kendilerine yeterince itaat ve iyilik göstermeyen kadınlarına, Nisa Suresi 34. ayetinde belirtilen uyarı cezası olarak, yataklarını ayırmalarının etkili olabilmesi için önce cinselliğin kadınlar açısından da vazgeçilemez bir güzellik olduğunun hissettirilmesi gerekir! Karısına cinselliği sevdiremeyen ve kendisini arzulamayı beceremeyen bir erkek isterse bir ay ayrı yatsın çokta etkilemez ki! Hatta içinden oh be kurtuldum gereksiz yere eziyetinden bile denebilir!

Kaliteli ve tutkulu bir cinsel hayatın yolu, karı-koca arasında kaliteli iletişimden geçer! Birbirini anlamayan, yeterince tanımayan, sevildiğini hissetmeyen ve hissettiremeyen insanlar mutlaka sevişebilir mi?

Kadınların en önemli cinsel organı beyndir! Erkekler önce kadın beynini mutlu etmeyi başarabilmelidir. Sevişmeyi mekanik ve acele geçirtilen bir eylem gibi gören erkekler, koca bir gölün kıyısında susuzluktan bayılan bahtsız ve beceriksiz insanlar gibi hissedebilecekleri

güzelliklerden bihaber yaşarlar. Her erkeğin hanımını iyi tanınması, konuşması ve konuşturması, cinsel mutluluk için cesaret vererek taleplerini iletebilmesini sağlaması ve mümkün merteye bunları karşılması gerekir. Cinsellik iki kişilik bir takım oyunudur. Başarı ve yüksek performans için iki tarafında gönüllü katılımı şarttır.

İletişim kurmada zorlanan, sevişmeyi bilmeyen veya pornografiyi kendisine örnek olarak davranan erkekler, cinsel gerilimden kendilerini ve hanımlarını koruyamadıkları için, sürekli sıkıntılı ve mutsuz bir ruh hali içinde, şiddet olaylarına hazır durumda gezerler. Sağlıklı bir cinsel hayatı olan kadın ve erkeklerin durumunu, birlikte çalıştıkları iş arkadaşları bile anlayıp tahmin edebilirler!

Sonuç

Kadın ve erkek özelinde yaşanan şiddet olaylarının bazı önemli nedenlerini yukarıda izah etmeye çalıştım. Elbette eksik kalan veya daha ayrıntılı işlenmesi gereken kısımlar da vardır. Genel olarak şiddetin hayatımızdaki yerinin azalabilmesi için; sağlıklı ve mutlu aile yuvalarında yetişmiş nesillere, dini ve kültürel değerleri aktarabilen sözde değil, özde Milli Eğitim sistemine ve uygulayıcılarına, cinsiyetçi bölücülüğe neden olmayan ve insanlardaki adalet duygusunu yıpratmayan sağlam bir adalet sistemine, evlilik öncesinde yeterli bilgi ve beceriyle donanmış gençlerin evlenmesine izin verilmesine, evlilik sonrasında yaşanabilecek sorunlar için çok yönlü danışmanlık ve destekleme hizmetlerinin sunulmasına, ekonomik şartların insani ihtiyaçları karşılayabilecek şekilde düzeltilmesine ve kaynakların adilce paylaşımına ihtiyaç vardır.

Hayırlı ve faydalı olması temennilerimle dikkatinize sunarım.

KALSIN

KALSIN

**Allah için akan bir damla yaş ol gözümde,
Kuruyup gitse de gönlümde sızısı kalsın!
Soğuklarda aldığım abdest ol üzerimde,
Sıcağa kavuşsam da bende lezzeti kalsın!**

**Bir dostumla içtiğim kahvem ol fincanımda,
Acı tadı geçse de kırk yıl hatırı kalsın!
Bir yetimi doyurduğum nimet ol soframda,
Tükense bile geriye bereketi kalsın!**

Ercan Özçelik

7 Mart 2022

Allah için akan bir damla yaş ol gözümde,
Kuruyup gitse de gönlümde sızısı kalsın!
Soğuklarda aldığım abdest ol üzerimde,
Sıcağa kavuşsam da bende lezzeti kalsın!

Bir dostumla içtiğim kahvem ol fincanımda,
Acı tadı geçse de kırk yıl hatırı kalsın!
Bir yetimi doyurduğum nimet ol soframda,
Tükense bile geriye bereketi kalsın!

Ercan Özçelik

7 Mart 2022

Toplumsal Cinsiyet Eşitliğinin Esas Hedefi İslam'dır!



Allah'ın insanlığa gönderdiği dinlerin ortak adı ve son dinin özel adı İslam'dır! Hz. Adem a.s.'dan Hz. Muhammed a.s.'a kadar bütün peygamberler aynı temel inancı tebliğ etmiştir. Hz. Muhammed a.s.'ın risaleti ile önceki dinlerin tamamı yürürlükten kaldırılmış, kıyamete kadar geçerli olmak üzere İslam dini gösterilmiştir. *"Kim İslâm'dan başka bir din arama çabası içine girerse, bilsin ki bu kendisinden asla kabul edilmeyecek ve o âhirette ziyan edenlerden olacaktır."* Al-i İmran/85

Kainatı ve içindeki her şeyi mükemmel bir düzende kolaylıkla yaratan, bizleri kulluğumuzu sınamak üzere dünyaya gönderen, vakti geldiğinde imtihan hesabımızı zerresine varıncaya kadar görecek olan, Şanı Yüce Allah'tır! Hiçbir şeyi gereksiz ve hesapsız yaratmadığı gibi, insanları da belli ölçüler, yetenekler, görevler ve sorumluluklarla birlikte var etmiştir.

Kadın ve erkek ilişkisinden başlayarak; aile kurma sorumluluğunu, yetkilerini, haklarını ve ödevlerini hem Kur'an-ı Kerim'de açıklamış, hem de Sevgili Resulü Hz. Muhammed a.s.'ın yaşantısını örnek almamızı emretmiştir. *"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin. İşlerinizi boşa çıkarmayın."* Muhammed/33

Birden fazla insanın yer aldığı bütün oluşumlarda mutlaka bir hiyerarşik düzen kurulur. İstikrarın ve huzurun en temel şartı, bütün organizasyonlarda işleyen bir yönetim sisteminin kurulmasıdır. Esnaf ve işyerlerinde patron/usta, askeriyede komutanlıklar, kamuda memur-amir ilişkileri, devlet yönetiminde başkanlık sistemleri gibi, her ölçekte ayrı bir yönetim düzeni mutlaka kurulur. Birden fazla kişinin namaz kıldığı yerlerde dahi içlerinden bir imama

uyulması istenir. Kısacası birden fazla insanın olduğu her alanda bir yönetim ve organizasyon modeli söz konusudur.

Dünyanın en eskisi ve varlığını kesintisiz sürdürmüş kurumu Ailedir! İlk aileyi kurduran ve onaylayan da Yüce Allah'tır! Aile düzeni içinde erkeği ekonomik, güvenlik ve hukuki açılardan sorumlu yönetici "kavvam" tayin eden, yine Yüce Allah'tır! *"Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâliha kadınlar itaatkârdır. Allah'ın kendilerini korumasına karşılık gizliyi (kimse görmese de namuslarını) koruyucudurlar."* Nisa/34

İslam dininde karı-koca arasındaki hak ve sorumluluklar, hiçbir karanlık alan bırakmadan net şekilde tanımlanmıştır. Hz. Muhammed aleyhisselamın sözleri ve davranışları Müslümanlar için kıyamete kadar ışık tutacak en güzel beşeri örneklerdir. İslam'da kadın ve erkeğin ibadet ve genel davranış sorumlulukları bağımsız bireyler halinde tanımlandığı gibi, evlilik bağıyla birleştiklerinde geçerli olacak hak ve sorumlulukları da belirlenmiştir. Bunların ayrıntısına şimdilik gerek olmadığı için girmiyorum. "Toplumsal Cinsiyet" dedikleri kalıbın esas ögesi Müslümanlar için İslam dinidir.

Her toplumda dini referanslar dışında gelişen ve yerleşen kültürel davranış ve alışkanlıklar bulunur. İslam dini, kültürel değerlerin ve davranışların dinin temel esaslarıyla çatışıp çatışmadığına bakar. Eğer zararlı ve zıt giden yönleri varsa reddeder ve din mensuplarına yasaklar. Değilse "mubah" kabul ederek tarafsız kalır. TCE'nin dinle beraber hedef aldığı diğer unsurlar bu gelenek ve görenekler, kültürel değerlerdir.

Toplumsal Cinsiyet Eşitliği (TCE); dini veya kültürel olsun, bütün cinsiyet temelli ön kabulleri reddeder ve yıkılması için mücadele eder. Kadın ve erkeğin davranış kalıplarının en büyük kaynağı dini inançlar olduğu için, "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği" ideolojisi doğal ve azgın bir din düşmanıdır!

Toplumsal cinsiyet eşitliğinin iki temel boyutu vardır:

Asıl ve çoğu kere gizlenmek istenen boyutu, doğuştan gelen fiziksel cinsiyet atamasından itibaren her şeyi reddetmek ve hiçbir cinsiyet kalıbını kabul etmemektir. Onlara göre, insan erkek veya kadın cinsinden de doğsa aynı cinste kalmak zorunda değildir. Fiziksel cinsiyet, tercih edilebilir ve değiştirilebilir sıradan bir insani niteliktir. İnsanı fiziksel cinsiyet kalıplarıyla

sınırlamak mümkün değildir. LGBTQ+ yelpazesine giren tanımlı ve tanımsız her türlü cinsel sapkınlığın, normal ve meşru görülmesini dayatan bir yaklaşımdır. Bu sapkın ve şeytani ideolojinin, CEDAW, İstanbul Sözleşmesi ve AB uyum süreci bahanesiyle kanunlarımıza girdiğini maalesef görüyor ve yaşıyoruz! Eskiden, kadın ve erkek kimlikleri farklı renklerde ve cinsi kısmında İngilizce SEX (doğumla gelen) kelimesiyle yazılıydı. Şimdi ise renk ayrımı kaldırıldı! Cinsiyet kısmına Sex yerine GENDER (tercih edilen, değişebilen) kelimesi konuldu!

Saf ve sıradan insanları TCE fitnesine inandırmak için kullanılan light tanımlama modelinde ise, fiziksel cinsiyet değişkenliği gizlenerek, kadın ve erkeklerin geçmişten gelen dini ve kültürel rol modellerine yönelik kökten bir başkaldırı söz konusudur. LGBT türevi sapkınlık düşünceleri ön plana özellikle konulmadığı için, sanki fiziksel kadın-erkek cinsleri arasında sosyal, hukuksal ve ekonomik eşitlik isteniyormuş gibi yapılır. Kadınların, dini veya kültürel kabullerle ev hanımlığına ve annelik rollerine yöneltmesine itiraz edilerek, aile ortamının sınırlarından çıkmaları, iş hayatına doğrudan erkekler gibi katılmaları savunulur. Erkeklerin, kadınlar üzerinde "kavvam" sıfatıyla yönetme ve yönlendirme haklarının tamamına karşı çıkılır. Evliliği, Allah'ın kurdurduğu sosyal bir kurum olmaktan çıkarıp, adeta kadın ve erkeğin %50 eşit hisse ve haklarla kurduğu ticari bir şirkete dönüştürmek istenir. Evlilik bağıyla kadın ve erkeklerin TCE'ne aykırı görevleri üstlenmeleri istenmediği için, evlilik yerine partnerlik ilişkisi tavsiye edilir. Evlilik dışı ilişkilerin de aynı statüde kabul görmesi beklenir.

TCE fitnessi ve din düşmanlığının en önemli adımı, Birleşmiş Milletler CEDAW sözleşmesiyle atılmıştır. Türkiye'nin 1985 yılında Turgut Özal zamanında imzaladığı bu sözleşme ile, TCE felsefesi fiilen mevzuatımıza girmiş ve zararlı sonuçlarını kısa zamanda göstermiştir. 2011 yılında imzalanan ve 2012 yılında 6284 sayılı kanun başta olmak üzere, yasalarımızı değiştiren İstanbul Sözleşmesi ile, TCE uygulamalarının devlet eliyle hem eğitimde hem de kamu idaresinde tavizsiz uygulanması emredilmiştir. Nitekim, TBMM içinde kurulan KEFEK (Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu), Bakanlıklarda KEFE birimleri ve zorunlu hizmetiçi eğitimleri, TBB (Türkiye Belediyeler Birliği) eliyle belediyelerde TCE komisyonlarının kurulması, eğitimde TCE felsefesinin müfredata alınıp işlenmesi, medyada zorunlu TCE yayınlarının başlatılması gibi, hayatın her alanında TCE sapkınlığının zorunlu eğitim ve uygulamalarına maruz bırakıldık! TCE fitnessine kökten karşı çıkması ve mücadele etmesi gereken Diyanet İşleri Başkanlığı ve müftülükler bile, çoktan teslim olarak mensuplarını zorunlu veya gönüllü TCE eğitimlerine yöneltmiştir! Durum bu kadar vahim ve kanser gibi yaygındır!

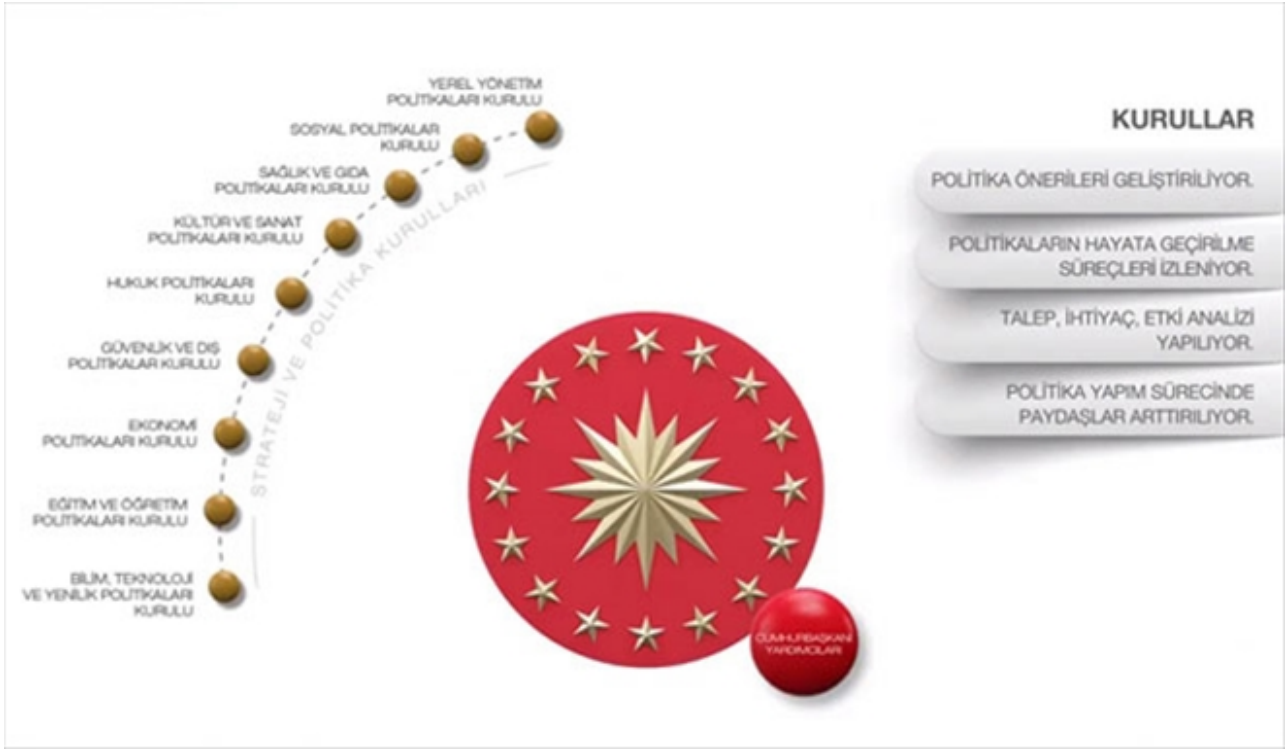
Lafa gelince, hamasette ve dini söylemlerde meydanı kimseye bırakmayan sağcı, muhafazakar, dindar siyasetçilerin, son kırk yılda çıkardıkları kanun ve imzaladıkları sözleşmelerle aile kurumuna verdikleri maddi ve manevi zararı hiç kimse vermemiştir! 1926'da İsviçre'den ithal edildiği için eleştirilen Türk Medeni Kanununun ilk hali, bugünkü kanundan milyon kere İslam'a yakın ve aile kurumuna dost bir metindi! 1985 yılında CEDAW ile başlayan TCE fitnesinin bu kadar hızlı ve kolay kök salmasının, doğru dürüst tartışılmadan uygulanmasının en büyük nedeni, İslam'a yakın ve saygılı bilinen, adeta pirincin içindeki beyaz taş gibi fark edilmeyen sözüm ona dindar, sağcı, mukaddesatçı, muhafazakar, milliyetçi siyasiler ve partilerdir. Dini ve kültürel değerlerimize açıktan cephe alan siyasiler ve partiler iktidar olsa, bu kadarını yapmaya cüret edemezlerdi!

Beşeri sistemler Allah'ın adaletiyle boy ölçüşemez! Haddini aşarak TCE adı altında İslam düşmanlığını yapan ve yapanlara destek verenlerin dünyada göremesek bile ahirette rezil ve zelil olacaklarına, dağılmasına neden oldukları her aile yuvasının, ahlaksızlığa sürüklenen her insanın hesabını vereceklerine imanım tamdır! O zalimler güruhu içinde olmadığımı ispat için yazıyor ve Müslümanları uyarıyorum: TCE doğrudan İslam düşmanlığıdır! Toplumsal cinsiyet adaleti kelime oyunu da aynı anlama gelmektedir.

Bugün yaşadığımız maddi ve manevi felaketlerin sona ermesini istiyorsak, en temel hücre yapımız olan AİLE kurumunu yeniden ihya etmeli, TCE gibi din ve aile düşmanı ideolojileri mevzuatımızdan temizlemeliyiz! Hücreleri yıkılmış veya kanser olmuş bedenler yaşayamaz. Aile kurumu yıkılan toplumlar da huzur ve refaha kavuşamaz. Tecavüz ve sapkınlıkların en modern bilinen ülkelerde fazla görülmesi boşuna değildir. TCE'nin amacı başta İslam ülkeleri olmak üzere bütün insanlığı cinsiyetsiz sapkın ve düzensiz yığınlara çevirmektir.

Yüce Allah kalplerimize hidayet ve iman şuuru versin! İdarecilerimize de hidayet, akıl, fikir, feraset ve hakka hizmet gayesi versin! Bizi bize bırakma Ya Rabbi!...

[Cumhurbaşkanlığı Politika Kurulları Ne Yapıyor?](#)



Cumhurbaşkanlığı (CB) yönetim sistemine geçerken, her vatandaş gibi bizler de heyecanlandık ve yeni modelin ülkemizin kalkınmasında beklenen ivmeyi sağlamasını canı gönülden diledik. Yeni sistemin fiilen başladığı Temmuz 2018'den bugüne kadar yaşanan tecrübeleri, olumlu ve olumsuz etkilere yönelik tespitlerimi, sistemin daha da iyileştirilmesi için yapıcı katkıda bulunmak üzere paylaşmak istedim. Bu konudaki yazılardan ilki için Cumhurbaşkanlığı Politika Kurullarını seçtim.

Yüksek lisansını yerel yönetimlerde, doktorasını sağlık yönetiminde yapan, halen bir sendikanın il yöneticisi olarak aktif STK faaliyetleri süren birisi olarak, görüş ve düşüncelerimi yayınlama hakkım olduğuna inanıyorum.

Politika kurullarını irdelemeden önce, eski parlamenter sistem ve Başbakanlık kabine modelinin temel özelliklerinden kısmen bahsetmek gerekir. O sistemde de CB makamı vardı ama, icraattan ziyade temsil işlevi ile devlet kurumları arasında koordinasyon görevi ön plana çıkıyordu. İcraat ve yasama organlarının tepesinde onay makamı rolü barizdi. Yargı erkine kısmen mesafeli ve devlet adına hami konumdaydı. Bakanlar Kurulunun icraatları konusunda ise yetkileri sınırlıydı.

Kabineyi kuran Başbakanın milletvekili olması şarttı, bakanlar da genellikle milletvekillerinden veya nadir durumlarda vekil şartlarını sağlayan vatandaşlardan seçiliyordu. Devletin, gelecek dönemlerdeki genel icraat ve uygulama konuları, 1960-2011 yılları arasında görev yapan

Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) tarafından belirleniyordu. Bakanlıklar; DPT ve benzeri yapıların, kongre ve çalıştayların raporlarını dikkate alarak, kendi politikalarını ve planlarını kurgulayıp icra ediyordu. Planlar ve icra sistemleri üzerinde Bakanlıkların yetkisi çok fazla olduğu için, her bakan atamasında köklü sistem ve plan değişimleri yaşanabiliyordu. Örneğin, zaten Fulbright Sözleşmesi ile ABD hegemonyası altında kalan Milli Eğitim sistemimiz, yıllarca yaz-boz tahtasına dönerek, nesillerin mahvına, sağlıksız ve verimsiz eğitimin yapılmasına neden olmuştur.

CB modeline geçildikten sonra, kabinenin vekillerden kurulma ve Meclisten güvenoyu alma şartları kalktığı için tam bir özgürlük ve kolaylık sağlandı. Bakanların üzerindeki meclis ve vekili oldukları yöre halkının beklentili baskıları da sona erdi. Herkesin gözlemlediği bu durumun dışında tespit ettiğim hususlar da şunlardır:

- Bakanların sadece CB tarafından seçilip atanması özgürlükle beraber büyük bir baskıyı da getirmiştir. Görev süresi belirsiz ve güvencesiz Bakanların bütün dikkatleri işlerini mükemmel yapmak yerine, vazifede tutunmak, CB makamı ile ters düşmemek, çok katılmasa da verilen komutları eksiksiz gerçekleştirmeye çalışmak ve dayanamadığı noktada “görevden affını” istemekle sonuçlanmıştır. Daha önce devletin en üst düzey bürokratları müsteşarlardı. Şimdi Bakanlar oldu ama, müsteşarlar kadar bile koruma ve güvenceleri yok artık!

- Yeni sistemde bakanlık bürokratları aşırı güçlenmiştir. Görev süresi belirsiz ve güvencesiz bakanları yönlendirmek, diledikleri düzenlemeleri kabul ettirmek, teşkilata ve bazen de sektöre yabancı kalan bakanların acemilik döneminde kararlarında gizli söz sahibi olmak gibi neticeleri görüyoruz. Bürokrasiyi azaltmak ve etkisini kırmak istenirken tam tersi bir durum yaşanmıştır sanki.

- Eski dönemde hiç olmazsa Milletten gelen baskı ve taleplerin doğrultusunda, bazen aşırıya kaçsa da vekillerin bakanlık icraatları ve yatırımları üzerinde yönlendirme etkisi ve taleplerinin karşılanması ile vatandaş memnuniyeti söz konusu olabiliyordu. Şimdi bakanların bağımsızlığı nedeniyle, vekiller ile aralarındaki diyalog kopma noktasına gelmiş, telefonlara cevap vermeye, meclise gelip izahat yapmaya üşenen kibirli tavırların doğmasına, milletin devletle olan iletişiminin bozulmasına neden olunmuştur. Bakanlar üzerindeki bu baskı boşluğunu dolduranlar ise, özel şirketler, kulis organizasyonları ve onların yönlendirdiği bürokratlar olmuştur. Son zamanlarda yaşanan gelir ve rant paylaşımlarındaki haksızlıkların,

belli şirketlerin ve odakların anormal kayırdığı görüntülerinin bir nedeni de bu olsa gerek kanaatindeyim.

CB modeline geçilirken büyük bir övgü ile bahsedilen, devletin kurumsal politikalarının geliştirilmesinde adeta alanlarında mütehassıs birer DPT gibi çalışacakları anlatılan CB Politika Kurulları ne oldu?

Hemen cevabını vereyim: Emekli siyasetçiler, torpilli akademisyenler ve ünlüler kulübü oldu her birisi! Kurul üyelerine ve başkan vekillerine bakınca durumları hemen anlaşılıyor çünkü.

Bu yazıya hazırlanırken, CB Politika Kurullarının resmi web sitelerine girmek, icraat veya raporlarının halka açık kısımlarını okumak istedim. Ancak özel siteleri olmadığı gibi, CB ana sitesindeki menülerde bile başlıkları ve sayfaları hiç yoktu! Bulabildiğim tek şey genel tanıtım broşürleri ve üyelerin resmi atama kararları oldu.

CB Politika Kurullarının adeta birer terzi gibi, alanlarında yürütülecek politika ve eylem planlarını hazırlamaları, bunları yaparken ilgili kurumlar ve STK'lar ile adil ve objektif etkileşimde bulunmaları, sonuç raporlarını CB makamına sunup onayladıktan sonra, yürütebilecek bakanlık ve teşkilat modellerinin ana kurgusuna çalışmaları, hatta ideal bakan özelliklerini ve yönetim ekiplerini tanımlayarak, doğru kişilerin atanmasında CB'na yardımcı ve yük alıcı olmaları gerekirdi.

Belli ki bunların neredeyse hiçbirisini yapmıyorlar!

Yapsalardı, toplumdaki yükselen sosyal çöküntü feryatlarını duyar ve aile temelli politikaların acilen revize edilmesini sağlardı!

Yapsalardı, aile ve sosyal politikalar bakanlığına bekar, çocuksuz, feminist ve avukat bir hanımefendinin atanmasına en başta onlar, usulüne uygun şekilde itiraz ile hakkı ifade ederlerdi!

Yapsalardı, domuzun girmediği bir alan ve ürün kalmamışken, gıda güvenliğini ve Müslümanların helal beslenme hakkını savunurlar, kurulduğundan beri ölü gibi sessiz ve etkisiz kalan Helal Akreditasyon Kurumunu işlevsel hale getirir, helal gıdayı keyfi değil zorunlu bir zemine çekerlerdi!

Yapsalardı, eğitimden ABD işgalini kaldırır, ateist ve deist nesiller yetiştiren müfredatın acilen

düzeltilmesini sağlarlardı!

Yapsalardı, ekonomideki korkunç dengesizliğe tepkisel değil sistematik kalıcı önlemler aldırır, halkın korkunç fakirleşmesine fırsat vermezlerdi!

Yapsalardı, EYT, süresiz nafaka, genç evlilik, 6284 sayılı iftira yasası gibi kronik sorunlara en azından market poşeti kadar değer verilmesini sağlar, her şeyi içerebilen ama halkın temel sorunlarına bir türlü yer vermeyen hukuk reform paketlerine bunları da sokarlardı!

Yapsalardı, Tarım ve Orman, Çevre ve Şehircilik gibi birbirine düşman bakanlık teşkilatlarının kurulmasına engel olur, Orman ve Çevre gibi hassas alanların rant kulislerine kurban edilmesine fırsat vermezlerdi!

Yapsalardı, sağlık hizmetlerinin sadece hastane açmakla sınırlı olmadığını bilir, halkın hastane kapılarına yığılmalarını önler, birinci basamak ve koruyucu sağlık hizmetlerinin tekrar güçlenmesine çalışırlardı!

Yapsalardı, yerel yönetimlerin giderek güçsüzleşmesine, yetki ve icraatların merkezi bakanlık teşkilatlarına çekilmesine itiraz ederlerdi!

Velhasıl, CB Politika Kurullarının beklenen fayda ve icraatları gösteremediğini, hatır gönül ilişkileriyle atanan ve maaş alınan eskinin KİT yönetimlerine döndüğünü, üzülen ifade etmek zorundayım. Bu kurulların beklenen görevleri yapmamaları, en başta Sayın CB üzerindeki yükü anormal arttırıyor ve doğal olarak hatalı kararlar alabilmesine yol açıyor. Bu kurullarda ve bakanlıklarda yanlış yanlışa yanlış diyebilen yetkililer de pek olmadığı için, yanlış kararlar resmi politikalara dönüşebiliyor. Bu facialara en güzel örnekler, aile ve sosyal politikalarıdır. Bir ülkenin bakanı “bu yıl hedefimiz erkekler” diyebiliyorsa bunun olumsuz etkisini ve seçimlerde faturasını ödeyecek olan da yine CB makamıdır.

Kamuya yansıyan bilgi ve görüntü bu şekildedir. Bilmediklerimin daha güzel çıkması, bildiğim yanlışların da en kısa zamanda düzelmesi dileklerle arz ederim.

28 Şubat Dönemi Geri Gelebilir mi?



Elbette geri gelebilir! Hem de öncekinden daha beter ve ağır şartlar eşliğinde! Çünkü, eski 28 Şubat döneminde ideolojik tahakküm kamu sektörünü, kısmen özel sektörü ve ortak sosyal alanları kapsıyordu. Allah ıslah eylesin, bozduklarını da düzeltmeyi nasip eylesin ama; şimdiki yönetim sayesinde işin içine AİLE gibi özel ve mahrem alanlar da katıldı. Artık hiç kimse, hiç bir yerde güvenli değil. Babalık hakları ve yetkileri tamamen yok edildi. Aile birliği ve dokunulmazlığı da kalmadı.

Evli çiftlerin yatak odalarına dahi kolayca müdahale edilebiliyor artık. 28 Şubatta, ideolojik tanrılar ve onların gönüllü kullarının despotlukları tahakküm sürüyordu. Şimdi bu tanrıların arasına kadını ve LGBT sapkınlarını da aldılar. Feminizm “Devlet mekanizmasından daha güçlü” kılınan yasal bir tabuya dönüştü. LGBT için de neredeyse aynı durum söz konusu. Zaten küresel sosyal mecralarda, LGBT sapkınlıkları korumaya alınmış gruplar arasında işlem gördüğünden, aleyhlerindeki mesajlar kaldırılmakta, yayında ısrarlı eden hesaplar da derhal kapatılmaktadır.

Tekrar 28 Şubat ortamına dönersek, bizler de ailecek o zulüm rüzgarlarına maruz kaldık. Mesela, Açık Öğretim Fakültesinde okuyan bir hanım için için mutlaka “başı açık” resim dayatması yapıldığı için sıkıntıya girilmiş, küçük bir kızın vesikalık resmine photoshop

programıyla o hanımın yüzünü transfer ederek çözüm bulmuşlardı. Sınavlarda ise başörtüsü üzerine peruk gibi trajikomik yollara başvurmak zorunda kalanlardan birisi de bizim Hanımdı.

Hanımın başörtüsü 1991'de göreve başladığımızdan beri vardı. Erzincan ve Erzurum'da herhangi bir sıkıntı olmadan çalışabilmişti. 1993 yılında Kocaeli'ne tayinle geldiğimizden bir süre sonra, Başörtüsüne yönelik taciz ve uyarılarla karşılaşmaya başladık. Sağlık Ocağı doktorlarına Sağlık Müdürlüğü ve Kaymakamlık tarafından başörtüler açılınsın baskısı yapılıyor, onlar da bize yansıtıyordu. Gözlerden uzak kalması ve başörtüsünü rahat kullanabilmesi için, kendi rızamızla Kocaeli'nin bir dağ köyündeki Sağlık Evine tayin isteyerek kısmen rahatlamıştık. O dönem ben de Sağlık Bakanlığının İstanbul'daki Sağlık Eğitim Enstitüsünü kazanarak okumaya başlamıştım. Hanımın başörtüsü sorununu çözmek için Refah Partili bir belediyeye yatay geçişini yaptırarak rahatladık çok şükür. Bu geçişte rızası ve katkısı olan büyüklerimizi her zaman dua ve minnetle anıyoruz. Böyle bir imkanı olmayan kardeşlerimiz ise yoğun zulme maruz kaldılar maalesef.

Ankara'da askerlik yaparken ziyaretime gelen Hanımı ve çocuğumu kapıdaki askerler içeri almadılar. Gerekçesi de başörtüsünü "toplu iğne" yardımıyla tutturmasıydı. Toplu iğneleri çıkartıp başörtüsünü çene altından kabaca bağlayınca girişi izni verilmişti. Koskoca askeriyenin işi gücü yokmuş gibi, bir kadının başındaki toplu iğneyi düşman ve ideolojik açıdan sakıncalı görüyordu.

Belediyeler de bir nevi küçük devletler gibidir. Belediye Başkanları değiştiğinde atmosfer ve iklim tamamen değişebilir. Bu durumu da bizzat tecrübe ettik. İlk iki evladımız eşimin görev yaptığı belediye çocuk yuvasına gitmişti. Refah ve Ak Partili dönemde, çocuk yuvalarındaki evlatlarımızın milli ve manevi değerlerinin de gelişmesi için dikkat ediliyordu. Sofra ve uyku duası gibi kısa ve hoş ezberleri, Hz. Peygamberimizi ve önemli tarihi devlet adamlarımızı öğreten güzel etkinlikleri oluyordu. Belediye çalışanları evlatlarımız için her açıdan hassas ve gayretli, bizler de mutlu ve güvenli hissediyorduk.

Belediye seçimini CHP kazanıp yönetim değişince, bitti sanılan 28 Şubat dönemi belediyede tekrar geri geldi. Kurum içinde cadı avı gibi dindar personel ayrıştırması yapıldı. Bütün eski kadrolar sağa sola dağıtıldı. Kreşte öğretmenlerin namaz kıldıkları küçük mescit odaları iptal edildi ve seccadeleri toplanarak çöpe atıldı. Sadece çalışan personel için değil, eğitim gören çocuklar açısından da iklim ters yüz oldu. Bütün milli ve manevi eğitim konuları iptal edildi.

Sabahtan akşama kadar katıksız Kemalizm işlenerek çocukların değer yargıları alt üst edildi.

Son evladım olan kızım da bu döneme denk gelmişti. Evde kendisine güzelce öğrettiğimiz Allah ve Hz. Muhammed isimlerini bile unuttur gibi oldu. -Yavrum bizi kim yarattı? Sorumuza tatlı bir şekilde -Bizi Allah yarattı babacığım diyen kızımız, aynı soruya CHP'li çocuk yuvası yönetiminden bir süre sonra "Bizi Atatürk yarattı!" demeye başladı. Nasrettin Hocanın görsellerine bile tahammülleri olmadığı gibi, yılbaşlarında çocuk kreşinin her yerini çam ve Noel baba süslemeleriyle doldurdular. Kreşin girişine Noel Baba, süslü çam ağacı ve şömineye varıncaya dek ayrıntılı köşeler kurdular. Bunları gördükten sonra kızımı aynı yerde tutmaya devam etseydim, kim bilir ne kadar kötü ve kalıcı etkileri olacaktı. Biz de kızımızın kaydını buradan sildirdik. Güvenebileceğimiz özel bir çocuk yuvasına vererek tedbir aldık.

28 Şubat döneminin elbette çok boyutları var. Ekonomik tahakkümle lokantalara varıncaya dek yapılan sermaye bölücülüğü, eğitimde gasp edilen haklar ve haksız uygulamalar, bürokraside hakim olan baskıcı zihniyet, ülke kaynaklarının belli yerlere akıtılması gibi çok farklı etkileri yaşandı. Bu etkilerin bazıları şekil ve adres değiştirerek bugün de aynen devam ediyor.

Son 20 yıldır özellikle inanca bağlı kılık kıyafetler, ibadet özgürlüğü ve eğitimde fırsat eşitliği açısından bariz bir rahatlamanın ve özgürleşmenin olduğu açıktır. Bunu inkar etmek ve gerçekleşmesine vesile olanlara teşekkür etmemek haksızlık olur. Sorun şu ki; bu güzel çözümler sağlam dayanaklar ile kalıcı kılınamadı. Belediyelerde yaşanan iktidar değişiminde olduğu gibi, genel yönetimin değişmesi halinde de yaşanacak riskler için tedbir alınmadı. Örneğin, başörtüsü temelinde inançlara göre giyinme hakkı anayasal ve yasal güvence altında değil henüz. Yönetmelik güncellemeleri ile sağlanan özgürlükler tekrar aynı şekilde ve hızla kısıtlanabilir kırılabilirlikte.

Memur erkeklerdeki sakal yasağı, tıpkı şapka kanunu gibi fiilen uygulamadan kalkmış olsa da mevzuattaki yerini halen koruyor. Gelen iktidarın sakal yasağını tekrar güncelleme kararı olursa, uygulamaya alınması için hiçbir engeli yok.

Eğitimde fırsat eşitliğini sağladık çok şükür. Ama halen ateist ve materyalist felsefeli, asla milli olamayan eğitim müfredatını bir türlü düzeltilmedik! Eğitim sisteminde ve uygulamasında Fulbright Sözleşmesi ile kurulan ABD hegemonyası yine sürüyor. Tarihimizi, değerlerimizi, medeniyetimizi ve kültürümüzü yeni nesillere sağlıklı aktaramıyoruz. Sansürlü

çarpıtılmış bilgi kirliliğinden çocuklarımızı koruyamıyoruz.

Uzun lafın kisası, söylemeye çalıştığım şudur:

28 Şubat'ın karanlık günlerine tekrar dönmek istemiyorsak, kanunlarımızda ve eğitim sistemimizde kalıcı düzenlemeleri yapmalı, din ve vicdan özgürlüğünü, tartışma ve saldırı konusu olmaktan temelli kurtaracak tedbirler almalıyız. Dini günlerde ve saatlerde ibadet, başörtüsü, sakal ve kılık kıyafet özgürlüğü anayasal ve yasal güvenceye kavuşmalıdır. Eğitimde kadim medeniyetimizi dışlayan, sansürleyen ve çarpık ideolojilerle bozan müfredatın her yeri elden geçmeli, ABD dayattığı için Türkiye'de kurulan, Fulbright "Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu" derhal lağvedilmelidir. Bu özgürlüklerin devamını, kendi iktidarlarının sürmesine bağımlı kılanların üzerinde bütün Millet'in vebali vardır. Devlet vasıtası, sürücüsü değişse bile bozuk yollara ve yanlış yönlere gitmeyecek sağlam koruma mekanizmalarıyla güçlendirilmelidir. Gelenlerin keyfi tavırlarıyla nesillerin imanı, eğitimi ve ahlaki deneme tahtasına çevrilememelidir. Eskinin hastalıkları tam tedavi edilmeden, adeta ağrı kesicilerle üstü örtülmüştür. Fırsatını bulunca hemen ve daha beter hortlayacağı açıktır. Bu hastalıkları kalıcı şekilde tedavi etmeden, aile ve sosyal politikalarda yeni hastalık alanları açanların vebali ise daha da büyüktür. O yüzden aile konularında da acilen iyileştirme çalışmalarına başlanmalıdır.

Tedbir alınmazsa, gelecekte yaşanacak 28 Şubat süreçleri çok daha yıkıcı, bölücü ve ağır olacaktır. Kişisel ve siyasal hırslarımızı bir kenara bırakarak, kalıcı yapısal düzenlemeleri gerçekleştirmek hepimizin boynuna borçtur. Herkes bu borçtan, yetkisi ve imkanı ölçüsünde sorumludur. Yüce Allah, halkımıza o karanlık 28 Şubat günlerini tekrar yaşatmasın, buna niyetlenenlere de fırsat vermesin. Amin.

[Anladık, Sağlık Personeline Haklarını Vermeyeceksiniz! Bari Yemeklerini İyileştirin!](#)



Türkiye’de, kamu hizmeti veren sektörler arasında en çok yıpratılanlar ve üvey evlat muamelesi görenler kimlerdir? diye sorulsa, “Sağlık Çalışanlarıdır” cevabını vermeyenlerin, ya vicdanları kararmıştır, ya da acı gerçeklerle irtibatı kopmuştur!

Tüm kamu çalışanları arasında, bakanlığı fark etmeksizin mağdur bırakılan Yardımcı Hizmetler Sınıfı (YHS) ve Genel İdari Hizmetler (GİH) Sınıfı düz memurların dışında, henüz kadroya geçemeyen sözleşmeli personeller ve Milli Eğitim’de sefaletle mahkum edilen ücretli öğretmenlerimiz de var elbette.

Söylemeye çalıştığım, bütün bir hizmet sektörü olarak, sağlık personelinin hekimler dahil 39 branşına birden yaşatılan kronik sıkıntılardır.

Birkaç örnek vererek, sağlıkçıların makus talihini hatırlatmak, sonra da esas konumuza değinmek isterim:

Bazı mesleklerin zor ve tehlikeli şartlarından dolayı, yıpranma payı hesabı ile vaktinden biraz önce emeklilik haklarının verildiği malumunuzdur. Yıpranma payları mesleğin zorluğuna ve risklerine göre kanunla tanımlanmıştır. Güvenlik güçleri, maden işçileri gibi kesimlerde zaten bu uygulama vardı ve her yıla 90 gün gibi anlamlı seviyelerde veriliyordu. Böylece, her 4 yıla 1 yıl yıpranma payı eklenerek emeklilik hesabına gidiliyordu. Sağlık çalışanları mesleki hastalık, zor çalışma şartları ve yoğun şiddete maruziyetlerine rağmen, bu haktan hep

mahrum edilmişti. Yıpranma payı, mevcut iktidar tarafından sağlık çalışanlarına 5-6 yıl boyunca 14 Mart Tıp Bayramlarında sözü verilen ama hep ertelenen bir hayale dönmüştü.

Nihayet 2018 yılında yapılan kanun düzenlemesiyle, 6 yıla 1 yıl gibi daha az oranda ve çalışanların mevcut emekleri de yok sayılarak çıkartıldı. Bu haktan yararlanabilmek için, 2018 yılından itibaren en az 10 yıl çalışma şartı konuldu. Yani 2018 yılında zaten çalışan 25 yıllık bir sağlıkçının bakiyesi sıfır sayılarak, 10 yıl daha çalışırsa bu 10 yıl üzerinden 6 yıla 1 yıl hesabı ile yıpranma hakkı kullanıma açıldı. SGK tarafından yapılan düzenlemeler ile, sağlıkçıların sadece hasta hizmetlerini aktif verdikleri saatlerin hesabı ayrıca istendi. Resmi tatil ve ofis gibi çalışmalar çıkarılınca geriye kalan süreler baz alınarak işlem yapıldı. Sağlıkta dönüşümü gerçekleştiren, en kritik zamanlarda fedakârca çalışan milyon civarındaki sağlık personelinin emekleri yok sayıldı. Kısacası, işe yeni girecek sağlık personellerine yönelik kısıtlı bir hak tanımlaması yapıldı. Yani dağ fare doğurdu! Yıllarca verilen vaatlerle oyalanan sağlık personeli ile adeta dalga geçildi!

Sağlık personelinin sahipsizliğinin başka bir göstergesi de şudur: 2018 yılında aynı yasa ile yıpranma hakkı verilen gardiyan memurlarına özel madde sayesinde, geriye dönük yıpranma haklarını 2008 yılından itibaren kullanabilmeleridir. Sağlıkçıya asla olmaz denilen, diğer memurlara bal gibi olabilmıştır!

Sayın Tansu Çiller'in Başbakanlığı döneminde, Rahmetli Erbakan'ın efsane maaş zamlarının dışında özel olarak polisler, öğretmenlere ve sağlık personeline %18 ek maaş zammı yapılmasına karar verildi. Polis ve öğretmenler için gerekli kanunlar çıkarıldı ve emekliliklerine esas maaşlarında %18'lik iyileştirme hemen yapıldı. Ancak sağlık personelinin de zam kanunu yapılamadan Çiller Hükümeti düştü. Gelen hükümetlerde sağlıkçıların eksik kalan bu %18'lik zamları hiç verilmedi! Sağlık personeli döner sermaye primi alıyor denilerek buna gerek görülmedi. Bu haksızlık yüzünden, sağlıkçıların emekliliğe esas net maaşları asgari ücretin altında kalmıştır. Sağlıkçılar emekli olunca maaşlarının yarısı gittiğinden dolayı, neredeyse ölene kadar çalışmak zorunda kalmaktadır.

Pandemi zamanında zaten yasaklanan yıllık izin haklarını normal zamanlarda da kullanamıyor sağlık personeli! Çünkü izin veya hastalık raporları ayda 5 günü, yılda 12 günü geçtiğinde, zaten düzensiz ve dengesiz ödenen ek ödemelerinin neredeyse tamamı kesiliyor. Yıllık izinlerini her zaman devletten parayla satın almak zorundadır sağlık personeli! Bu durumlara

düşen başka kamu çalışanı biliyor musunuz?

Tıpkı yıpranma gibi sonu hüsrana götüren başka bir konu da 3600 ek göstergedir! Subay-Astsubay kardeşlerimiz yıllardır 3600 ek göstereyi eğitimden bağımsız mesleki kazanım olarak alıyorlar. Helal olsun ve daha fazlası da verilsin! 39 sağlık hizmeti branşından sadece Hemşire grubunu ve onların da sadece lisansiyer olanlarını kapsayacak şekilde daraltılarak konuşulan 3600 ek göstergenin kendisinden önce fitness ortalağı karıştırmaya başlamıştır. Sağlık hizmet ekibini oluşturan 39 branşın tamamına mesleki sınıflandırma ile 3600 ek göstergenin verilmesi, hekimlerin ve alanında lisansüstü eğitimler alarak hizmet kalitesini geliştirenlerin daha üst sınıflara taşınarak adaletin sağlanması gerekir!

Yıpranma fiyaskosundaki acı deneyimden dolayı, 3600 ek göstergenin de sağlık çalışanları için bir fitne ve hayal kırıklığı olacağına dair, çok kuvvetli endişelerimiz var!

Gelelim yemek mevzusuna;

Sağlık personelinin büyük bir kısmı "Yataklı Tedavi Kurumu" denilen kamu hastanelerinde görev yapmaktadır. Hastaneler, 1973 yılında çıkarılan ve 1982 yılında güncellenen "YATAKLI TEDAVİ KURUMLARI İŞLETME YÖNETMELİĞİ" ile işletilmektedir. Hastanelerde görev yapan tüm personelin ve stajyer öğrencilerin vardiyalarına göre 3 öğün yemek almaları, yönetmeliğin 89. maddesinde tanımlıdır. Hastaların ve personelin yiyeceği yemeklerin 3 kap olması, kahvaltılarda çay gibi içeceklerin dışında da 3 çeşit kahvaltılık verilmesi 90. maddesinde tanımlıdır. Yemek çeşitleri ve gramajlarındaki sınırlamalar kıtlık yıllarının zor şartları dikkate alınarak yapılmıştır.

Aşağıda bir kısmını gördüğümüz azami yemek iase malzemeleriyle, yapılan yemeklerden sağlık personeli doymuyor! Anormal efor sarf ettiği halde yeterince beslenemiyor! En iyi ve kaliteli ürünü değil en ucuzu seçtiren hizmet alım ihaleleri yüzünden en kalitesiz malzemelerle yapılan yemeklere talim etmek zorunda kalıyor. Hastaneler artık yemeği kendileri pişirmediği, toplu hizmet alımına gidildiği için özel firmaların rekabet savaşlarına sağlık personeli kurban ediliyor. Sözleşmeli Sağlık Yöneticilerimiz ise en ucuz yemek ihalesini yapmakla övünüyorlar. Sağlık Yöneticileri 3 kap ve kısıtlı gramajlı yemekle kimsenin doymayacağını bildikleri için, ihaleleri resmen 3 kap üzerinden yapsalar da öğün yemeklerinde firmaları 4. sabit çeşit olarak çorba vermeye zorluyorlar. Yemek firmalarının da kendilerini korumak için maliyeti genele yayması yüzünden, malzeme miktarları ve lezzet

kaliteleri iyice düşüyor.

Örneğin istihkak listesinde her personel için öğle ve akşam yemeğinin toplamında verilen kemikli çiğ et miktarı sadece 200 gramdır. Etli yemek çıkan günlerde tek öğünde bu miktar verilemez. Bir kısmı diğer öğüne ayrılır. Zaten her gün et yemeği de çıkmaz. Et çiğ olarak hesaplandığı için pişince büyük bir kısmı da azalır. Sonuç olarak listede "Et Kavurma" bile yazsa %98 patates yer sağlık personeli. Tavukların iki budunun bir arada verildiğini hiç bir zaman göremez mesela! Yukarıda gördüğünüz resim, iki sağlık çalışanına verilen gerçek bir kahvaltı örneğidir. Bunları yiyerek gecedен sabaha kadar, bazen kan ter içinde kalırcasına yoğun çalışmalarını bekleniyor. Hastanelerde doymayan veya kötü yağlar yüzünden sağlığı bozulan personel zaten kısıtlı olan maaşıyla dışarıdan sipariş vermek veya evden yemek getirmek zorunda kalıyor. Yakınızdaki hastanelere öğle sırasında bakarsanız yiyecek taşıyan çok sayıda yemek kuryesini görebilirsiniz. Ya buna da imkanı olmayanlar ne yapsın?

Besin'in Cinsi :	Günlük Azami Miktarı (Gr.)	Haftalık Azami Verilme Sayısı :	Kullanma ve Değişirme Şekli :
Süt veya Yoğurt	250	7	Bu süt veya yoğurt, gerektiğinde yemeklerde kullanılabilir.
Çay	1,5	7	Gerektiğinde büski ile beraber ikinci kahvaltısında da verilebilir.
Şeker	20	7	Kahvaltılar için
Şeker	50	5	Tatlılar için
Beyaz Peynir	40		Kahvaltılar için (yerine 20 gr.kaşar veya eritme peyniri verilebilir.)
Beyaz Peynir	20	2	Börek ve makarna için
Yumurta	1 Adet	2	Kahvaltılar için
Yumurta	1/2 Adet	2	Börekler için
Yumurta	1/4 Adet	4	Çorbalar için
Reçel veya marmelat	30	7	Kahvaltılar için(yerine aynı miktar pekmez bulama veya bal verilebilir.)
Kahvaltılık yağ (Margarin)	15	3	Kahvaltılar için
Zeytin	25	4	Kahvaltılar için (Yerine aynı miktar yeşilzeytin verilebilir.)
<u>Et-Kemikli</u>	<u>200</u>	7	Et yerine bir öğün için 150 gr. Tavuk Hindi, Balık verilebilir.
Baklagiller-Kuru	50	4	Yemekler için

Asgari ücretten aşağıda kalan maaşları, ücreti çok fahiş kesilen yıllık izinleri ve hastalık raporları, hastanelerin kendi kurumsal borçları yüzünden yeterli bütçe ayıramadıkları için, hiçbir zaman tam alamadıkları performans paraları, emekli olunca yarısı giden gelirleri, korkudan izin kullanamadıkları için, çalışma azimleri ve enerjileri iyice düşen sağlık personelinin daha fazla yıpratmasak, bankalarda saatlerce beklese de gıki çıkmayan kişilerin, 5-10 dakikalık zorunlu gecikmelerde bile sağlık personelinin kum torbasına çevirmesine sessiz kalmasak, sağlıklı ve verimli çalışabilmeleri için yeterli ve kaliteli beslenebilmelerine imkan versek olmaz mı? Sağlık personelinin bu kadar da mı kıymetleri yok?

2,5 yıldır süren pandeminin sadece başında, göstermelik 3 ay tavandan ek ödeme yaparak, sağlıkçıların haklarını verdik mi sanıyorsunuz? Sağlık personelinin kıymetini ve emeğini anlamanız için, mutlaka yoğun bakıma düşmeniz mi gerekiyor? Sağlık personeline ücretsiz toplu taşıma hakkı pandemi sırasında verildi. (Sebeplerden ve uygulayanlardan Allah razı olsun!) Sanki ulaşım ihtiyaçları sadece pandemi döneminde oluyormuş gibi, 6 aylık uzatmalarla sağlıkçıları strese sokmasanız ve tıpkı emniyet personelimiz gibi bu hakkı kalıcı yapsanız olmaz mı?

Artık, gerçek hayat şartlarından ve ihtiyaçlarından uzakta kalan, hastane yemek istihkak listeleri acilen güncellenmeli, sağlık personelinin yeterli ve kaliteli beslenebilmesi için gerekli adımlar atılmalıdır. Sağlıkta yetkili SağlıkSen Başkanı Sayın Semih Durmuş'a ilk defa seçildiğinde, tebrik mesajı ile birlikte bu konuda özel bir dilekçe vererek, düzenlemeler için desteğini şahsen talep etmiştim. Diğer konularda olduğu gibi, sağlık personelinin beslenme sorunlarını da o günden beri sümenaltı ederek, ne kadar etkisiz ve sapsarı bir sendikacı olduklarını gösterdiler sağ olsunlar!

Bizler hak ve doğru bildiğimizi kimseye hakaret ve iftira etmeden söylemeye, her biri mazlum ve ötelenmiş bir kamu çalışanı olan sağlık personelinin, sorunlarını dile getirmeye devam ederek görevimizi yapıyoruz. Etkili ve yetkililerimiz de kendilerine düşeni ve bekleneni yapar inşAllah diyerek, izlemeye devam ediyoruz.

Ercan Özçelik

Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası

İstanbul İl Başkanı

KORKMA!



Korkma kardeş, haklının yanında durmaktan,

Ama korkmalısın, Allah'tan korkmayandan!

Zevk sefa davetleri, gelebilir her bir yandan,

Ama sen de uyanacaksın, gençlik rüyasından!

Korkma dostum, mazluma yardım etmekten,

Ama korkmalısın, zalim sofrasında yemekten!

Haram lokma kolay gelir, alınteri ve emekten,

Ama sen vazgeçme, helal olan yeter demekten!

Korkma Reis, halkından yükselen sedadan,

Ama korkmalısın, ah ile yapılan her duadan!

Aile kutsaldır, koruyun diyor Yüce Yaradan,

Ama etrafındakiler saldırıyor, hiçte acımadan!

Ercan ÖZÇELİK

İstanbul-2019